

Lecția 10 Biserica

„Dar când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe fiul Său, născut din femeie, născut supt lege, ca să răscumpere pe cei ce erau supt Lege, pentru ca să căpătăm înfierea” (Galateni 4:4-5).

Isus Cristos venise pe Pământ, aducând „veștile bune” despre ultimul și cel din urmă legământ pe care cerurile aveau să-l facă cu omul. Seria de evenimente care începuse cu nașterea lui Isus Cristos și se terminase cu moartea, îngroparea și învierea Sa stârnise un vârtej de controversă în primul secol. Douăzeci de secole mai târziu, încă mai provoacă discuții în contradictoriu.

Cristos a petrecut trei ani și jumătate învățându-i pe oameni pentru a-și face câțiva discipoli. Când a fost pregătit să-i cheme în sfârșit pentru a trece la fapte, nu a fost vorba despre o retragere pașnică pe dealurile liniștite din apropiere. El nu a vrut niciodată să facă din ei „sfinți” care să se retragă petrecându-și fiecare oră a fiecărei zile în meditație tăcută. Dimpotrivă, ei urmau să fie soldați—gata de luptă spirituală cu forțele răului (Efeseni 6:10-17). Isus i-a chemat la luptă, uitare de sine, dragoste fără compromisuri pentru adevăr și râvnă întărită de cunoaștere. Cuvintele Sale pentru cei care doreau să-L urmeze erau: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine însuși, să-și ia crucea și să Mă urmeze” (Marcu 8:34). Și așa au făcut mulți.

Învățătura, totuși, nu s-a oprit când Isus S-a întors în ceruri. El îi învățase pe alții—apostoli și discipoli—pentru ca aceștia să continue lucrarea pe care o începuse El. Ei au fost trimiși către cele mai îndepărtate și mai periculoase regiuni de pe Pământ pentru a vesti Evanghelia cu îndrăzneală prin învățături și predici (Matei 28:18-20). Ei au făcut asta zi de zi și au câștigat mulți alți discipoli. Acești noi discipoli au fost învățați principiile fundamentale ale Cuvântului lui Dumnezeu, iar apoi au fost trimiși la rândul lor să-i învețe pe alții.

Rezultatele au fost uimitoare. În ziua nașterii ei, într-un singur oraș, peste 3.000 de oameni au devenit membri ai biserici în urma învățăturii primite de la apostolul Petru (vezi Fapte 2:41). În plus, învățăturile despre Isus prindeau atât de puternic încât dușmanii creștinătății au încercat să împiedice orice alte predicări publice (Fapte 4:18; 5:28), dar nu au reușit. Aproximativ 2.000 de ani mai târziu, povestea crucificării lui Isus este încă vie, impresionantă și convingătoare.

În plus, creștinii nu au de ales în ce privește împărtășirea credinței lor. Valoarea îndurării izbăvitoare a lui Dumnezeu, care a fost posibilă prin Fiul Său Isus Cristos, reprezintă un mesaj pe care toți oamenii trebuie să-l audă, iar creștinilor li s-a poruncit să-l propovăduiască (Matei 28:18-20; Ezechia 33:7-9).

Biserica lui Cristos este singurul Său trup și este formată
din credincioșii mântuiți

La un moment dat în viața Sa, Isus i-a întrebat pe discipolii Săi ce părere aveau oamenii despre El. „Cine zic oamenii că sunt Eu, Fiul omului?” (Matei 16:13). Răspunsul discipolilor a fost acesta: „Unii zic că ești Ioan Botezătorul; alții: Ilie; alții: Ieremia, sau unul dintre prooroci” (16:14). Apoi El le-a pus creștinilor o altă întrebare: „Dar VOI cine ziceți că sunt?” (16:15). Simon Petru I-a răspuns fără a mai sta pe gânduri: „Tu ești Cristosul, Fiul Dumnezeului celui viu!” (16:16). Răspunsul lui Isus la vorbele lui Petru a fost acesta: „Ferice de tine Simone, fiul lui Iona; fiindcă nu carnea și sângele ți-au descoperit lucrul acesta, ci

Tatăl Meu care este în ceruri. Și Eu îți spun: tu ești Petru, și pe această piatră voi zidi Biserica Mea, și porțile Locuinței morților nu o vor birui” (16:17-18).

Isus venise—„la timpul său”—să aducă lucrul de care aveau nevoie toți oamenii de pe Pământ. De la Cain, primul ucigaș, până la cei ce L-au condamnat pe Isus la moarte pe cruce, omenirea avusese nevoie cu disperare de mântuirea lui Dumnezeu. În plus, de-a lungul istoriei Israelului, Dumnezeu făcuse promisiuni și profeții în legătură cu o împărăție ce avea să vină și cu Împăratul ei. Promisiunea era că din sămânța lui David, Dumnezeu avea să ridice o „casă” sau o „împărăție” (2 Samuel 7:11-17—o promisiune ce a fost împlinită atunci când a fost întemeiată biserica în Fapte 2:29-34).

Când Isus i-a spus lui Petru că Își va construi biserica pe o „piatră”, El a făcut exact ceea ce vestiseră profeții Vechiului Testament cu sute de ani mai înainte. Isaia proorocise: „... deaceia, așa vorbește Domnul, Dumnezeu: „Iată, pun ca temelie în Sion o piatră, o piatră încercată, o piatră de preț, piatră din capul unghiului clădirii, temelie puternică; cel ce o va lua ca sprijin, nu se va grăbi să fugă”” (28:16). Mai târziu, însuși Petru s-a referit la această piatră de temelie când a scris despre „piatra vie, lepădată de oameni... piatra, pe care au lepădat-o zidarii, a ajuns să fie pusă în capul unghiului” (1 Petru 2:4,7). În plus, chiar și Isus a menționat „piatra lepădată” despre care se vorbește în Vechiul Testament. În Matei 21:42, Marcu 12:10 și Luca 20:17 El s-a referit la afirmația (din Psalmul 118:22) despre „piatra pe care au lepădat-o zidarii și a ajuns să fie pusă în capul unghiului” și a atribuit lepădarea pietrei conducătorilor evreilor care-l respinseseră pe El.

Isus a spus foarte clar că va fi o biserică și numai una. Pavel a scris că Isus „este Capul trupului, al Bisericii” (Coloseni 1:18). În Efeseni 1:22, el a afirmat în legătură cu Isus că Dumnezeu „I-a pus totul supt picioare, și L-a dat căpetenie peste toate lucrurile, Bisericii, care este trupul Lui”. Astfel, Pavel identificat biserica, în mod clar, ca fiind trupul. Trei capitole mai apoi, totuși, în Efeseni 4:4, Petru a afirmat: „Este un singur trup”. Pe scurt, cineva ar putea să raționeze astfel:

Este un singur trup (Efeseni 4:4).

Cristos este Mântuitorul bisericii (Efeseni 5:22).

Prin urmare, Cristos este Mântuitorul unui singur trup.

Și,

Cristos este Mântuitorul unui singur trup.

Trupul este biserica (Efeseni 1:22-23; Coloseni 1:18, 24).

Prin urmare, Cristos este Mântuitorul unei singure biserici.

Trupul, biserica lui Cristos, avea să fie cunoscut sub numele de „biserica Domnului” (Fapte 20:28), „biserica lui Dumnezeu” (1 Corinteni 1:2; Galateni 1:13), „casa Domnului” (1 Timotei 3:15), „casa fraților în credință” (Galateni 6:10) și „împărăția lui Dumnezeu” (Fapte 28:23, 31). Oamenii lui Dumnezeu aveau să poarte numele lui Cristos (Fapte 11:26; 26:28; 1 Petru 4:16). Biserica avea să-I fie mireasă (Apocalipsa 21:2) și împărăție (Apocalipsa 1: 9). Numai aceia care fac parte din singura biserică a lui Cristos vor fi victorioși asupra lui Satan și vor învinge moartea pentru totdeauna (1 Corinteni 15:26, 54-56; 2 Timotei 1:9-10).

Din nefericire, de-a lungul istoriei, oamenii au încercat să schimbe planul divin și să adauge diferite sisteme ale convingerilor lor personale. Astfel s-a născut ideea de confesional. Dar confesionalismul nu este recunoscut de Cuvântul lui Dumnezeu și, din această cauză, nu poate fi acceptat de Dumnezeu. Secta este definită ca fiind „o categorie sau un fel având un anumit nume sau o anumită valoare”. Noi vorbim despre diferite valori monetare—o bancnotă de cincizeci de mii de lei, o bancnotă de o sută de mii de lei, etc. [La alăturarea acestor trei

cuvinte: confesionalism, sectă și valoare am fost forțați de textul în limba engleză, care stabilește o trăsătură comună a sectelor și a valorilor monetare—aceea că sunt diferite între ele. În limba engleză, cele trei cuvinte—confesionalism, sectă și valoare (monetară)—sunt denumite de același cuvânt—denomination(alism).] Acestea sunt diferite între ele. Lucrurile stau la fel cu confesiunile religioase. Nici una nu seamănă cu celelalte.

Confesionalismul ignoră caracterul unic al bisericii și, în schimb, înființează diferite grupuri predicând diferite doctrine care contrazic atât Biblia, cât și unele pe altele. De asemenea ignoră relația bisericii cu Cristos, relație descrisă atât de frumos în Efeseni 5 unde Pavel le-a reamintit creștinilor din primul secol că „bărbatul este capul nevestei, după cum și Cristos este capul Bisericii” (5:23).

Sectele sunt organizații făcute de oameni care nu sunt nici recunoscute, nici aprobate de Cuvântul lui Dumnezeu. Adevărul în această problemă este că, deși Martin Luther a fost un mare reformator, el nu a murit pentru a întemeia biserica. De ce, atunci, să dorești să faci parte dintr-o sectă care poartă numele său în loc să-L poarte pe acela al lui Isus—care a murit pentru a întemeia biserica? Presbiterii bisericii începuturilor (adică membrii mai în vârstă, arhierii, supraveghetorii) nu și-au dat viețile pe cruce pentru a înființa biserica. De ce, atunci, să vrea cineva să fie membru al unei secte care le poartă numele, în loc să-l poarte pe acela al Fiului lui Dumnezeu? De ce să fii membru al unei secte întemeiate de John Wesley și cunoscută pentru unele „metode” folosite în închinarea la Dumnezeu? De ce să-ți dorești să fii membru al unor secte purtând numele unor oameni—„botezători”—care recunosc scufundarea ca un mod scriptural de a fi botezat? Și, Biblia—deși vestește în mod corect întemeierea bisericii și-i certifică apariția—nu ea este responsabilă pentru existența bisericii. De ce, atunci, să dorești să faci parte dintr-o „biserică a Bibliei”? **ESTE IMPOSIBIL SĂ FII MEMBRU AL UNEI BISERICI ÎNTEMEIATE DE OM ȘI ÎN ACELAȘI TIMP SĂ FII UN MEMBRU CREDINCIOS ÎN BISERICA DOMNULUI?** Nu ar fi mai bine creștinii să caute să fie membri ai singurei biserici care respectă autoritatea lui Cristos—biserica pe care El a cumpărat-o cu sângele Său? Ea este mireasa Lui; El este mirele ei. În Biblie, congregațiile Sale sunt cunoscute sub numele de „bisericele lui Cristos” (Romani 16:16).

Aceia sunt adevărații creștini ai Noului Testament, care au făcut întocmai ce le-a poruncit Dumnezeu să facă pentru a fi izbăviți, exact în modul în care poruncise Domnul să fie făcute acele lucruri. Prin asta, ei nu au „intrat în rândurile” vreunei secte religioase întemeiate de un om. Dacă biserica este trupul, și dacă există un singur trup, atunci înseamnă că există o singură biserică. Unii oameni cred că orice biserică este bună, și că fiecare persoană trebuie să „se alătore bisericii alegerii sale”. Dar Dumnezeu spune că există O SINGURĂ biserică. În afară de asta, o persoană nu „se alătură” bisericii. Scripturile ne învață că dacă o persoană este supusă, Dumnezeu Însuși „adaugă” acea persoană la singura biserică adevărată (Fapte 2:41) care poartă numele Fiului Său.

Biserica triumfătoare a lui Cristos

De la începutul până la sfârșitul misiunii sale pământești, Isus i-a anunțat pe aceia care urmau să-I fie discipoli că vor fi controversați și persecutați. El i-a avertizat:

„Să nu credeți că am venit să aduc pacea pe pământ; n-am venit să aduc pacea, ci sabia. Căci am venit să despart pe fiu de tatăl său, pe fiică de mamă-sa, și pe noră de soacră-sa.și omul va avea de vrăjmași chiar pe cei din casa lui” (Matei 10:34-36).

Isus a vrut să nu existe neînțelegeri în legătură cu încercările și durerile pe care cei care-L urmau aveau să le îndure. El le-a amintit despre ele în mod constant (Matei 10:16,39; 16:24; 24:9; Ioan 15:2,18,20; 16:1-2; 21:18-19). Deși dorea să-i facă pe oameni să trăiască în

pace unii cu alții, scopul Său principal era să-i aducă pe oameni la o relație pașnică, parafată de un legământ cu Dumnezeu. Adresându-se creștinilor din Roma, Pavel scria:

„Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Cristos? Necazul, sau strâmtorarea, sau prigonirea, sau foametea, sau lipsa de îmbrăcăminte, sau primejdia sau sabia?... Totuș în toate aceste lucruri noi suntem mai mult decât biruitori, prin Acela care ne-a iubit. Căci sunt bine încredințat că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălțimea, nici adâncimea, nici o altă făptură, nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Cristos, Domnul nostru (Romani 8:35,37-39).

Cristos le-a spus celor care-L urmau despre presiunea care avea să fie exercitată asupra lor de celelalte religii (Matei 10:17), de conducătorii laici (Matei 10:18), și chiar dintre unii dintre ai lor (2 Tesaloniceni 4:1...). El a spus: „Veți fi urâți de toți, din pricina Numelui Meu” (Matei 10:22). Istoria consemnează că vorbele lui Cristos descriu cu acuratețe ce s-a întâmplat cu acei sfinți ai începuturilor. Un lucru, totuși, a fost sigur: aceia care au rămas credincioși—chiar cu prețul vieții dacă era necesar—au fost învingători până la urmă (Apocalipsa 2:10).

Persecuția împotriva bisericii își avea, și își are, rădăcinile în natura și în activitatea lui Cristos: „pe Mine Mă urâște, pentru că mărturisesc despre ea că lucrările ei sunt rele” (Ioan 7:7). Lumea L-a urât pe Cristos datorită sentinței pe care a dat-o împotriva a ceea ce este lumea, a ceea ce face și a ceea ce îi place lumii. Îi va urâ pe aceia care fac parte din biserică care-i reamintesc—prin vorbă și prin faptă—de această sentință. Isus S-a tânguit: „Dacă vă urâște lumea, știți că pe Mine M-a urât înaintea voastră” (Ioan 15:18). Ura deseori duce la persecuții. Bisericii, dacă va acționa potrivit misiunii ei, oamenii i se vor opune.

Cum ar trebui să I se închine omenirea lui Dumnezeu

În multe rânduri când a avut de-a face cu omenirea, Dumnezeu a afirmat întotdeauna că numai El este demn să I se închine lumea. Când le-a dat israelitenilor cele zece porunci, El le-a reamintit de acest lucru spunându-le:

„Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău, care te-a scos din țara Egiptului, din casa robiei. Să nu ai alți dumnezei în afară de Mine. Să nu-ți faci chip cioplit, nici vreo înfățișare a lucrurilor cari sunt sus în ceruri, sau jos pe pământ, sau în apele mai de jos de cât pământul. Să nu te închini înaintea lor și să nu le slujești (Exodul 20:2-5).

Dar nu era de ajuns ca omul să-L slujească pur și simplu pe Dumnezeu. De-a lungul anilor, Dumnezeu i-a pus la dispoziție omului indicații precise cu privire nu numai la faptul că el trebuie să se închine înaintea Domnului, dar de asemenea și a modului în care trebuie să aibă loc această închinare. Când citim cartea Geneza, vedem că Dumnezeu a dat instrucțiuni pentru închinare încă de la începutul istoriei umane. Cel care a scris cartea Evrei s-a referit la aceste reguli spunând: „Prin credință a adus Abel lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain. Prin ea a căpătat el mărturia că este neprihănit, căci Dumnezeu a primit darurile lui. Și prin ea vorbește el încă, măcar că este mort” (Evrei 11:4).

În mare, Biblia spune că darul lui Abel către Dumnezeu a fost acceptat de Acesta; darul lui Cain însă nu a fost. Concluzia, prin urmare, este neîndoioasă: Abel respectase instrucțiunile pe care Dumnezeu le dăduse primei familii în legătură cu închinarea la El, în vreme ce Cain ignorase acele instrucțiuni.

O altă poveste din Biblie dovedește că Dumnezeu oferise reguli precise pentru închinare. În cartea Leviticul din Vechiul Testament, ni se spune povestea celor doi fii ai lui Aaron, Nadab, primul său născut, și Abihu. În Leviticul 10 ni se explică ce s-a întâmplat cu

cei doi băieți când au încercat să I se închine lui Dumnezeu așa cum doreau ei, nu așa cum poruncise Dumnezeu.

„Fiii lui Aaron, Nadab și Abihu, și-au luat fiecare cădelnița și au pus foc în ea, au pus foc în ea, și au pus tămâie pe foc; și au adus astfel înaintea Domnului foc străin, lucru pe care El nu li-l poruncise. Atunci a ieșit un foc dinaintea Domnului, i-a mistuit și au murit înaintea Domnului”(10:1-2).

Cheia ca să înțelegem această poveste, bineînțeles, este că ei au oferit „foc străin” pe care „Domnul nu li-l ceruse”. Cei doi fii ai lui Aaron au murit de o moarte îngrozitoare pentru că ei au nesocotit poruncile precise date de Dumnezeu cu privire la modul în care oamenii ar trebui să I se închine lui Dumnezeu.

Din povestirile lui Cain și Abel, și Nadab și Abihu putem să învățăm o foarte importantă lecție cu privire la modul în care Dumnezeu vrea ca oamenii să I se închine. Această lecție este următoarea: Dumnezeu așteaptă o înțelegere corectă, o atitudine mentală adecvată și supunere respectuoasă în probleme ce țin de închinarea oferită Lui! Un exemplu din Vechiul Testament ne lămurește și mai mult în legătură cu acest subiect. În Matei 6:1..., Isus i-a condamnat pe farisei pentru că făceau paradă de religiozitate în public și le-a spus:

„Luați seama să nu vă îndepliniți neprihănirea voastră înaintea oamenilor, ca să fiți văzuți de ei; altminteri, nu veți avea răsplata dela Tatăl vostru care este în ceruri. Tu, dar, când faci milostenie, nu suna cu trâmbița înaintea ta, cum fac fățarnicii, în sinagogi și în ulițe, pentru ca să fie slăviți de oameni. Adevărat vă spun, că și-au luat răsplata... Când vă rugați, să nu fiți ca fățarnicii, cărora le place să se roage stând în picioare în sinagog la colțurile ulițelor, pentruca să fie văzuți de oameni. Adevărat vă spun, că și-au luat răsplata... Când postiți, să nu vă luați o înfățișare posomorâtă, ca fățarnicii, cari își slutesc fețele, ca să arate oamenilor că postesc. Adevărat vă spun, că și-au luat răsplata”.

Gândiți-vă la fariseii pe care Cristos i-a dat ca exemplu pentru cum să nu ne închinăm Domnului. Ei dădeau bani; ei se rugau; ei posteau. În mod normal, oricare dintre aceste fapte ar fi acceptabile în fața Domnului? Da. Dar fariseii faceau aceste fapte din motive greșite— „ca să fie văzuți de oameni”. Cu alte cuvinte, deși actul în sine era corect, SCOPUL și ATITUDINEA fariseilor erau greșite. Din această cauză, DUMNEZEU NU LE A ACCEPTAT ÎNCHINAREA!

De asemenea, trebuie să mai analizăm încă o problemă. Sinceritatea singură nu este de ajuns pentru a face o faptă plăcută și acceptabilă înaintea lui Dumnezeu. În 2 Samuel 6, ni se spune povestea unui om pe nume Uzzah care însoțea Chivotul legământului care era mutată dintr-un loc în altul. Chivotul (împotriva poruncilor lui Dumnezeu) fusese pusă pe un car tras de boi, iar textul ne spune doar că boii „erau să-l răstoarne” (6:6). Uzzah—fără îndoială crezând că prețioasa încărcătură avea să cadă și să fie deteriorată sau distrusă—a întins mâna spre Chivotul lui Dumnezeu, pentru a-l îndrepta (6:6). Dar Dumnezeu hotărâse că numai anumiți oameni pot să atingă Chivotul, iar Uzzah nu era unul dintre acești oameni (Numeri 4:15). Așa că, în momentul în care Uzzah a atins Chivotul, Dumnezeu l-a lovit pe loc și Uzzah a murit acolo (2 Samuel 6:7).

A fost Uzzah sincer în ceea ce a făcut? Da, a fost. Dar sinceritatea sa nu a avut nici o valoare pentru că a călcat o poruncă dată de Dumnezeu. Observă mai ales afirmația biblică spunând că „Dumnezeu l-a lovit pe loc pentru păcatul lui” (2 Samuel 6:7). Dumnezeu nu vrea doar sinceritate; El vrea supunere. Isus Însuși a spus: „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele” (Ioan 14:15). În plus, calea Domnului este îngustă, după cum a spus Isus în frumoasa Sa Predică de pe Munte (citește în special Matei 7:13-14). Mai mult, Cristos a spus: „Nu orișicine-Mi zice: „Doamne, Doamne!” va intra în Împărăția cerurilor, ci celce face voia Tatălui Meu care este în ceruri” (Matei 7:21).

Concluzie

De-a lungul ei istorii, omenirea a luptat pentru libertate. Isus a venit pe acest Pământ și a întemeiat singura Împărăție în care libertatea domnește cu adevărat. Împărăția Sa înseamnă eliberare din lanțurile păcatului, iar moartea nu o poate distruge. Isus este un Domn iubitor care vrea ca toți oamenii să ia decizia să facă parte din Împărăția Sa. Totuși, pentru a face parte din acea împărăție, trebuie să învățăm să facem întocmai ce ne poruncește Dumnezeu, exact în modula poruncit de El. Nimic nu poate înlocui supunerea totală în cadrul legii lui Dumnezeu. Nu sunt de ajuns nici sinceritatea, nici bunele intenții. Doar acela care I se supune lui Dumnezeu dintr-o înțelegere corectă, o atitudine mentală adecvată și un spirit umil va fi plăcut înaintea lui Dumnezeu. Isus îi iubește pe toți oamenii, dar îi va salva numai pe aceia care se supun Cuvântului lui Dumnezeu și care au fost incluși de Dumnezeu la singura biserică pe care Isus a cumpărat-o cu sângele Său.

Întrebări—Lecția 10

- ___ 1. Isus a spus că va întemeia mai mult de o singură biserică.
- ___ 2. Isus a spus că urma să le fie ușor celor care voiau să-L urmeze.
- ___ 3. Creștinismul se dezvoltă cel mai bine în taină.
- ___ 4. Dumnezeu nu le cere creștinilor să le împărtășească și altora credința lor.
- ___ 5. Este imposibil să fii un membru credincios al unei secte și, în același timp, un membru credincios al bisericii Domnului.
- ___ 6. Dumnezeu acceptă orice persoană sinceră, chiar dacă nu se supune adevărului.
- ___ 7. Oamenii nu au încercat niciodată să modifice planul divin al lui Dumnezeu cu privire la biserică.
- ___ 8. Confesionalismul nu respectă caracterul unic al singurei biserici.

1. Care dintre următoarele nu este necesară pentru ca închinarea unei persoane să fie plăcută lui Dumnezeu?
(a) O înțelegere corectă (b) O atitudine adecvată
(c) Supunere (d) O clădire uriașă
2. Care dintre cei patru oameni enumerați mai jos I s-au închinat în mod potrivit lui Dumnezeu?
(a) Cain (b) Abel (c) Nadab (d) Abihu
3. Care dintre următorii oameni a încercat să împiedice Chivotul legământului să cadă din car?
(a) Ahio (b) Abram (c) Uzzah (d) Nadab
4. În Fapte 2:41, câte suflete au fost adăugate bisericii în ziua de Pentecost?
(a) 2500 (b) 30 (c) 300 (d) 3000
5. Cine este „piatra lepădată” care formează fundația bisericii?
(a) Petru (b) Papa (c) Isus (d) Ioan Botezătorul

1. ___ „când a venit împlinirea vremii” A. Marcu 8:34
2. ___ Cei care vor să-L urmeze pe Isus B. Matei 16:16

să se lepede de sine însuși, să-și ia crucea și să-L urmeze

3. ____ 3000 de oameni sunt botezați într-o singură zi	C. Coloseni 1:18
4. ____ Petru a spus că Isus este Fiul Dumnezeului celui viu	D. Isaia 9:6-7
5. ____ Isus este numit Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare	E. Leviticul 10:1-2
6. ____ Cristos este capul trupului, care este biserica	F. Romani 16:16
7. ____ Adunările creștinilor sunt numite „bisericele lui Cristos”	G. Galateni 4:4-5
8. ____ Nadab și Adihu oferă un foc străin Domnului	H. Fapte 2:41

1. Isus a spus clar că va fi o ____ și numai ____.
2. Sinceritatea ____ nu este de ajuns pentru a face o faptă plăcută și ____ înaintea lui Dumnezeu.
3. Nimeni nu poate înlocui ____ totală în cadrul legii lui ____.
4. Isus a venit pe acest Pământ pentru a întemeia singura ____ care este cu adevărat ____.
5. ____ sunt instituții făcute de om care nu sunt nici recunoscute, nici ____ de către Cuvântul lui ____.